

GEREVICH ANDRÁS

Határok

1.

*Először csak egy vékony repedés volt,
kavics, fűcsomó, az aszfalton eldobált csikkek,
mint a bőr finom ráncai a szem körül,
kis félszigetek, szeplő, anyajegy, szőrpibe
és a dudori szemölcs, mely az izzadságot
eltereli, ahogy keskeny ívben gurul le,
végig az arcon, csöppé gyűlik az állon,
abonnan a mellre pötyyen, a mellbimbó
mellett fut egyre lejjebb a forró, csapzott
testen a köldökig, ahol halkan megbújik.*

*Kis erdei bányató, fekete esővíz töltötte fel,
nem tisztult önmagától. Saját arcát
látta bűzös, rothadt, olajos tükrén.
A partját vaddisznók túrták, a bozótban
nejlonzacskók virultak, madarak
csiripeltek és berregtek, párás meleg volt,
talán elvadult tündérek élvezkedtek
üres autóroncsokban éjjel a sötétben,
a karcsú derekak táncra nyíló virágok,
izmos karok dörzsölték a fatörzseket –
elfolyt a határ a test és föld között.*

*Belepte végül az avar, a sár, a por, a homok,
névtelen sírkövek erdeje, faragott márvány,
kopjafák, rozsdás vaskeresztek, művirágok,
átcsöpögött az élet a halálba, lassan,
intravénás zacskóból a sós oldatot
az ereken át pumpálta a szív a túlvilágba,
tengerré nőtt, ahol delfinekkal úsztunk
a kék égbe, a felhőhabokon át messzi bolygókig.*

2.

*Keskeny út vitt át Észak-Írországba
két magas betonfal között, a tetején
pöffeszkedő gépfegyveres katonák
golyóvédő egyenruhában figyeltek.*

*Ott ért össze a vasbeton a földdel és az éggel,
a testem a félelemmel és a biztonsággal.*

3.

*Drótkerítés szegei szúrják át a bőrt,
befürödnek az izomba, a húsba,
a lélek, mint zacskó, megtelik vérrel,
a homlok megfeszül, a fejben üvölt
a pokol, tágabb az égnél, pulzál
és lüktet, ahogy tágul a tér a tebertől.
Széttépi az őzeket a kutyák, szétmarják,
lenyúzzák a húst és a fájdalmat a csonttól,
csak a vér marad a kiürült ketrecekben.*

4.

*Átszöktünk a magas fűben a fák között.
Nyári este volt, kánikula, zümmögtek
és búgtak a bogarak, csíptek és csiklandoztak,
viszketett a bőröm, véresre kapartam.
Kibevertünk a strandra, a meleg homok
simogatott, a kék ég nyugalma ölelt,
mint elütött rókatetem az esti szellő.
Tudtuk, hogy már megindultak a tankok
a déli határra, hogy a kerítés mögött
holttesteket halmoztak hatalmas halmokba,
beindították a gázkamrákat,
a felújított krematóriumok tátogtak,
a transzportokra készen vártak a vagonok.
Lángokban állt az őserdő és a tundra,
a segélytáborokat pusztította az ebola,
kilőtték a menekültek csónakjait,
ezerszám fulladoztak a tenger habjai közt,
mint tiszavirágok vedlették le az életet.
Az állomásokon ragyogtak a hatalmas űrhajók,
beindították a motorokat, felszállásra, kilövésre
készen, tömött sorokban álltak az emberek,
mint egykor a Titanic fedélzetén, egy új világra
vágva, hogy átlépjék a legvégső határt.
Magunkba szívtuk a perzselt hús szagát,
a leégett őserdőből az egész Földet átítatta,
a messzi távolból odahallatszott a bombázás,
mint nyáresti tűzijáték, vészjósló kutyák
vonyítottak, ugattak, csaholtak szüntelenül.*

*Feküdtünk a homokban, mintha gyerekkorunk
nyara még tartana, mintha még lennének fecskék,
gólyák és gyurgyalagok. A láthatáron vörös
izzással lement a nap, és vakított a sötét.*

